

že jeho účast při sjednávání smíru byla jen zevnější a že se omezovala vlastně na formální podpis smíru, aniž zároveň byly při sjednávání smíru uplatněny povinnosti odvolatele jako advokáta, aby smír byl sjednán za jeho účasti platně a poctivě. Byl tedy v každém vzbuzován dojem, že odvolateli nešlo o trvalou poctivou úpravu právního poměru mezi stranami, vedoucími mezi sebou spor, nýbrž že účelem smíru bylo vyloučiti soud z rozhodování sporu a vylákati smír i za cenu jeho neplatnosti.

I kdyby byl odvolatel při sjednávání smíru býval toho názoru, že nemohl odepřít podpis smíru, který chtěla strana jím zastoupená sjednati, nesměl v novém sporu učiniti námitku neplatnosti smíru, neboť v okamžiku, kdy tuto námitku vznesl, nezáleželo již na tom, zda podle svého názoru směl podpis smíru odepřít či nic, nýbrž jen na tom, že smír podepsal a že vznesením námitky neplatnosti smíru vzbuzoval podezření z nepoctivého a nesvědomitého jednání.

Nezávažné konečně bylo, zda odvolatel mohl či směl odmítnouti zastoupení svého klienta v novém sporu, neboť i když převzal zastoupení svého klienta v novém sporu, neplynulo z toho ještě, že musel vznésti řečenou námitku. Nebyl k tomu povinen ani tenkrát, kdyby bylo správné, že mu jeho klient vznesení této námitky uložil. Vznesení této námitky bránilo ustanovení § 10 adv. ř., které odvolateli ukládalo, aby se při výkonu svého povolání řídil nejen příkazem strany, nýbrž i požadavky bezelstnosti a poctivosti. Odvolání z výroku o vině je proto neopodstatněné.

Čís. 276 dis.

I porušení povinností, jež má advokát ke stavovským úřadům, je porušením povinností jeho povolání; spadají sem nesprávné údaje ve výkazu o praxi advokátova koncipienta.

(Rozh. ze dne 23. prosince 1935, Ds II 16/35.)

Nejvyšší soud jako kárný soud ve věcech advokátů a kandidátů advokacie zamítl odvolání obviněného advokáta z nálezu kárné rady moravské advokátní komory v Brně ze dne 3. dubna 1935, kterým byl odvolatel uznán vinným kárným přečinem porušení povinností povolání.

Z d ů v o d ů:

Kárný statut nemá přesně stanovených skutkových podstat kárných přečinů, nýbrž jen všeobecné ustanovení §§ 2, 3 tohoto statutu, podle kterých je proti advokátu nebo kandidátu advokacie zahájiti kárné řízení, jestliže porušil povinnost svého povolání neb se zachoval tak, že je to na újmu cti neb vážnosti stavu advokátního. Nevadí tedy stíhání odvolatelovu, že porušení povinností uložené mu ustanovením § 30, odst. 2 adv. ř. a učinění nesprávných údajů ve výkazu o praxi Dr. V. V. podle § 28, písm. b) adv. ř. není výslovně prohlášeno za všeobecně trestný

čin neb aspoň za kárny přečin. Je proto jen zkoumati, zda se odvolatel dopustil nějakého porušení povinnosti povolání jedním vyznačeným ve výroku napadeného nálezu. Odvolatel brojí proti tomuto výroku především proto, že jednání tato nejsou vůbec porušením povinnosti povolání, neboť prý advokát porušuje povinnost svého povolání jen tenkrát, jestliže jedná závadně v poměru ke straně jím zastoupené. Avšak advokátní řád a kárny statut mají ustanovení nejen o povinnostech advokátových oproti stranám jím zastoupeným, nýbrž i o povinnostech jeho oproti stavovským úřadům, jejichž porušení je rovněž porušením povinnosti advokátova povolání, jak to plyne zejména z ustanovení §§ 23, 28, 30 adv. ř. a z §§ 8, 10, 24 kárneho statutu. Není tedy pochybnosti, že odvolatel porušil povinnost povolání, nesplnil povinnost uloženou mu ustanovením § 30, odst. 2 adv. ř. a učiniv nesprávné údaje v potvrzení o skutečné praxi Dr. V. V. (§ 28, písm. b) adv. ř.), ježto výbor advokátní komory je stavovským úřadem a odvolatel měl oproti tomuto stavovskému úřadu plnit řádně veškeré své povinnosti. Odvolatele nelze omluviti tím, že se necítil povinen, aby oznámil přerušeni praxe koncipienta Dr. V. V., ježto prý služební poměr nebyl přerušen. Jak je zřejmo z ustanovení § 30, odst. 2 adv. ř., rozlišuje se přesně oznámení o vystoupení kandidáta advokacie z praxe od oznámení o nějaké překážce v praxi, která trvá déle než měsíc. I kdyby tedy za choroby Dr. V. V. byl trval služební poměr oproti odvolateli, měl přes to povinnost oznámiti výboru advokátní komory, že u něho nastala překážka v praxi trvajíc déle než jeden měsíc. Hledíc k jasnému ustanovení § 30, odst. 2 adv. ř., nemůže býti tedy o nějakém omylu u odvolatele řeči. Potvrzuje praxi kandidáta advokacie Dr. V. V., měl odvolatel učiniti v tomto potvrzení jen správné údaje, neboť jen takovýmto způsobem může býti zaručen bezpečný výkon dozorčího práva výboru advokátní komory, aby do seznamu advokátů byly zapsány jen osoby, které mají již předepsaný praktický výcvik. Kdyby bylo dovoleno advokátu jako zaměstnavateli kandidáta advokacie činiti v potvrzení o vykonané u něho praxi jakékoliv údaje, za jejichž správnost by nebyl zodpověden, byl by účel dozorčího práva výboru advokátní komory podle § 28 adv. ř. naprosto zmařen. Odvolatel nemůže se omlouvati ani tím, že nesprávné údaje pokládal za ospravedlněny svou zkušeností, že se kandidátům advokacie započítává do předepsané praxe někdy i doba, po kterou advokátní praxi skutečně nekonali. Odvolatel sám nemohl přece o tom rozhodovati, zda doba, po kterou byl jeho syn Dr. V. V. nemocen, patří do jeho zákonné praxe čili nic, a nemohl proto potvrzovati, že Dr. V. V. konal praxi i v té době, kdy byl nemocen. Není tedy ani mylný výrok, že odvolatel i nesprávnými údaji ve výkazu o praxi svého syna Dr. V. V. porušil povinnost povolání a dopustil se tak kárneho přečinu. Bylo proto odvolání z výroku o vině zamítnouti jako nepodstatné.

Čís. 277 dis.

Porušení povinností povolání a zlehčení cti a vážnosti stavu, neinformoval-li advokát (kandidát advokacie) náležitě svého klienta a využil-li jeho únavy z vedení sporu k dohodě s ním ve svůj prospěch.